

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

תוכן

- א. מגלגול שבועה דעד אחד ... שכן שבועה גוררת שבועה.....1
- ב. הכופר במלוה כשר לעדות בפיקדון פסול לעדות.....2
- ג. הילך ... הני זוזי דקא מודי בגוייהו כמאן דנקיט להו מלוה דמי באינך חמשים הא לא מודי הלכך ליכא הודאת מקצת הטענה.....3
- ד. סלעים דינרין מלוה אומר חמש ולוה אומר שלש ... אינו אלא כמשיב אבידה ופטור 5
- ה. ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות.....6
- ו. טענו כלים וקרקעות הודה בכלים וכפר בקרקעות הודה בקרקעות וכפר בכלים פטור הודה מקצת קרקעות פטור מקצת כלים חייב ... זוקקין הנכסים שאין להן אחריות את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהם.....7

דף ד.

א. מגלגול שבועה דעד אחד ... שכן שבועה גוררת שבועה

כבר התבאר במסכת סוטה דף יח. שכשמשביא הכהן את האשה החשודה בכך שסטתה, נאמר (במדבר פרק ה פסוק יט, כב) וְהִשְׁפִּיעַ אֶתָּה הַכֹּהֵן וְגו', וְאָמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן. כלומר שמקבלת היא את השבועה ומקבלת את האלה ודרשו חכמים שמרחיבים את השבועה ומחילים אותה גם על דברים שלא היתה בהם כל עילה לשבועה. וגדולה מזו כוללים בה גם דברים שהם כשלעצמם אינם יכולים לחייב שבועה כל עיקר. הבעל חשד את אשתו רק מאיש מסויים. משנתחייבה להיטתר מן החשד על ידי שבועה, כוללים בשבועה גם כל בגידה אחרת, שאין חשד מסוים ביחס אליה. גדולה מזו כוללים בה גם את הזמנים, שנתמעטו משבועת סוטה, שהמאורעות שאולי התרחשו בהם אינם יכולים כשהם לעצמם – לחייב שבועה. הרחבה זו של תחולת השבועה קרויה "גלגול שבועה"

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

ולפיכך יש לבעל לגלגל עליה¹ בשבועה שלא זינתה עם איש זה שקינא לה בו, ולא עם איש אחר, ושלא זינתה תחתיו משנתארסה קודם שתנשא, ולא אחר שנשאת, וכן יש לו לגלגל עליה בלהבא שלא תזנה תחתיו ושלא תזנה אחר שיחזירה אם יגרש ויחזיר, שמקבלת על עצמה שתענש אחר כך כשתזנה שאם תטמא לאחר זמן יבדקוה מים למפרע², לפיכך כשתזנה להבא מים בודקין אותה ויארעו לה אותן המאורעות.

ולפיכך מדין זה של גלגול שבועה אם³ עד אחד העיד שראה בידו חמשים של חברו, נשבע שבועה דאורייתא להכחיש העד בחמשים שמעיד, ומדין גלגול נשבע שבועה דאורייתא גם כן על חמשים האחרים.

ב. הנופר במלוה כשר לעדות בפיקדון פסול לעדות

תבע המפקיד פקדונו וכפר בו השומר⁴, נעשה עליו כגזול⁵ וחייב אפילו באונסין. ולפיכך⁶, הרי הוא חשוד על השבועה ואין משביעין אותו שום שבועה, שהתורה פסלתו בפסוק (שמות כג פסוק א) אַל תִּשֶׁת יָדְךָ עִם רֵשָׁע וְגו'. וזה רק שיש עדים שראו בידו הפקדון בשעה שכפר, שאם לא ראוהו בידו בשעה שכפר אומרים אנו⁷ שלא לגזולו התכוין, אלא שכח להיכן הניחו ואשתמוטי קא משתמיט עד שיחפש וימצאנו.

¹ רמב"ם שם הלכה יז

² תפארת ישראל פ"ב מ"ה אות ל

³ ב"ח חושן משפט סימן עה

⁴ שו"ע ונו"כ רצד א, ואפילו לא נשבע, סמ"ע (שם סק"ב). ובחידושי רעק"א מסתפק כשהיתה עומדת באגם בשעת כפירה, ואין כאן מעשה קנין, אם מתחייב

⁵ דפקדון דלא להוצאה ניתן שאסור לשלוח בו יד, ואם היה נאכד ממנו באותו פעם מה היה צריך לכפור אלא יטעון שאבדו ויפטר, אלא ודאי למיגזליה קא מכזיב בטענתו זו.

⁶ שו"ע ונו"כ צב ד

⁷ דכלל טעם דין זה הוא דאחזוקי אינשי בחשודין לא מחזקינן כל זמן שנוכל לתרץ עניניהם, משו"ה מלוה דלהוצאה ניתנה בידו, אף שעבר זמן, מ"מ כיון שברשות באה לידו להוציאה אמרינן לאשתמוטי מיניה קמכון עד דיהוי ליה מעות, משא"כ בפקדון דלאו להוצאה ניתן. ואפ"ה כשאין עדים שהיה בידו בשעה שכפר, ג"כ נוכל לטעון בעדו ולומר שמא בשעה שתבעו ממנו פקדונו לא ידע אנה הניחו או שנתגלגל ממקומו, וירא שישביענו שבועת השומרים שהיא שבועת התורה, ומשו"ה עלתה על דעתו לכפור ולומר לא הפקדתני שאז פטור משבועה דאורייתא עד שימצאנו ויחזירנו לידו, וק"ל. סמ"ע שם יב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

ואפילו כשראוהו בידו בשעה שכפר⁸, אם לא היה רוצה לישבע ואמר שישלם, ואינו נשבע אינו נעשה חשוד, אף על גב שעבר בכך על לאו דלא תחמוד אינו נפסל בכך, שלא תחמוד לאינשי נשמע לאנשים שאינו אלא אם אינו משלם⁹.

אולם התובע לחבירו מלוה שהלוהו וכפר, אפילו נשבע¹⁰, אף על פי שמביא עדים להכחישו, אינו חשוד אממונא כל זמן שלא נשבע, שמכיון שמלוה להוצאה ניתנה אנו אשתמוטי קא משתמיט מיניה עד שיהיולו מעות ולא לכפור ולגזול התכוון.

ג. הילך ... הני זוזי דקא מודי בגוייהו כמאן דנקיט להו מלוה דמי באינך חמשים הא לא מודי הלכך ליכא הודאת מקצת הטענה

מודה מקצת שאמרנו¹¹ שחייב שבועה מן התורה (לעיל דף ג.) אינו אלא שאומר מקצת אני חייב לו, ואשלם לו ומקצת אינני חייב לו, אבל אם אמר לו בפני הדיינים על אותו המקצת שמודה לו הילך זה המקצת שאני מודה בו, הרי הוא על השאר כופר בכל¹², ופטור משבועת התורה. ואפילו הודה קודם שאמר הילך, כל שאמר הילך תוך כדי דיבור להודאתו¹³, נפטר משבועה, אבל חז"ל הטילו עליו שבועה והיא הנקרא שבועת היסות, כלומר חכמים הסיתו הדיינים להשביעו אולי יודה.

⁸ אם אינו כופר אלא שאומר אני תופסו בשביל מלוה שיש לי בידו, שומעין לו עד כדי דמיו, אם ליכא עדים שבא לידו בתורת פקדון או שליכא עדים שראוהו עתה בידו. סמ"ע שם יג

⁹ רמ"א שם

¹⁰ עיין קצוה"ח שם ד האריך האם הוא משום אישתמוטי או שמא חייב לו ממקום אחר.

¹¹ שו"ע ונו"כ עה ו, ופז א

¹² בסמ"ע ס"ק ח כתב דכיון דנתן לו מיד מה שמודה לו (כו') הוה ליה על הנשאר כופר בכל, וכתב הש"ך ב ואין לשון זה מדוקדק, דהא הטור [סעיף ד'] והמחבר נקטו מוכן בידו בפני בית דין ליתנו לו כו', משמע שעדיין לא נתנו לו אלא שהוא מוכן בידו ליתנו לו. ועיי"ש השו"ב כן מראשונים וכתב שדברי הסמ"ע לאו דוקא.

¹³ חי' הרי"מ חו"מ סי' פח ס"ק יט ד"ה אמנם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

ואינו נקרא הילך אלא אם כן יהא המקצת שהוא מודה לו מוכן ומזומן בידו כשיאמר הילך ונותנו לו מיד בפני הבי"ד, אבל אם אמר הרי הוא בביתי ואתננו לך לא¹⁴, ואפילו אם יתן לו משכון על מה שמודה בו אינו נחשב הילך¹⁵, שאין נקרא הילך אלא מה שהוא פרעון גמור וזה איננו פרעון אלא אשתמוטי קמישתמיט, אולם אם יש לו רשות למכור את המשכון מיד ושיפרע ממנו בלא רשות ב"ד ואדם בעולם, וללא שומא, נחשב הילך. ויש אומרים שמשכון בכל מקרהחשוב הילך, ואפילו שטר כגון שאמר לו על המקצת שמודה בו הרי לך שטר עליו¹⁶, הוי הילך נחשב פרעון.

¹⁴ ודוקא במלוה, אבל בפקדון כל היכא דמודה ליה אף על פי שאינו מזומן בידו ועומד באגם הוי ליה הילך, דכל היכא דאיתיה ברשותא דמריה איתיה, כ"כ הר"ן ריש פרק שבועת הדיינים [שבועות י"ז ע"ב מדפי הרי"ף], וכ"כ בעל התרומות שער ז' חלק ב' [ס"ד] בשם הר"ז [ע"ב] וכו"כ הרב המגיד סוף פ"ג מהלכות טוען וסוף פ"ו מהלכות שאלה בשם הרמב"ן [ב"מ ד' ע"א ד"ה והילך] והרשב"א [שם ד"ה הילך], וכן פסק הנ"י ריש פ"ק דמציעא [ב' ע"א מדפי הרי"ף], וכן הוא בחידושי הריטב"א ריש מציעא דף קפ"א ע"ג [ד' ע"א ד"ה אלא כי איתמר], וכן נראה עיקר בש"ס ריש פ"ק דמציעא [ה' ע"א] גבי ת"ש דתני רמי בר חמא כו', וע"ש בתוס' [ד"ה שומר] ודוק. ומשמע מדברי הפוסקים הנ"ל דה"ה אם הפקדון הוא בביתו של נפקד, דהא טעמא הוא דכל היכא דאיתיה ברשותא דמריה איתיה, שוב מצאתי כדברי להדיא ברבינו ירוחם נתיב ג' ח"ב וז"ל, פירש"י [ב"מ ד' ע"א ד"ה והילך] הילך והינם בביתי, ושאר מפרשים אמרו כי אינו הילך אלא כשנותן מיד בב"ד, אבל בפקדון כשאומר הנם בביתי די, כי כל פקדון ברשותא דמריה איתיה וכן נראה עיקר, וכן הדין אם עומדת באגם, עכ"ל. ש"ך שם ג

¹⁵ כיון דהמשכון לא ישאר בידו אלא היום או מחר יפרדנו, ה"ל כהודאה דעלמא דג"כ היום או מחר ישלם לו. ומשום הכי כתב הריב"ש [סי' שצ"ו] שאם נתן לו רשות למכור המשכון מיד וילקח ממנו דמי הודאתו, ה"ל כאילו נתן לו המעות מיד, ועיין ד"מ [סעיף ד']. סמ"ע ט ש"ך ד

¹⁶ היינו מדמצינו בגמרא פ"ק דב"מ [ד' ע"ב] בתבעו בשטר שכתוב בו שחייב לו סלעין או דינרין סתם, ומלוה תובעו ה' ולוה אינו מודה לו אלא ב', דאין לו דין מודה מקצת, כיון דהודאתו כתובה בשטר שביד המלוה דאין סלעין פחות משנים, ונכסי לוה משועבדים למה שכתוב בשטר, משום הכי מחשב השטר הילך. ומינה יש ללמוד דה"ה אם תבעו בעל פה במנה וזה הודה לו (כו') [בנ"י] ומסר לו מיד שטר באחריות נכסים ליתן לו ג', דג"כ דין הילך יש לו, ומשום הכי סתמו הטור ומור"ם וכתבו דאפילו שטר הוי הילך, דמשמע שנותן עתה שטר בשעת הודאה דומיא דנתן לו משכון דמיירי מינה. ועיין בעיר שושן [סוף סעיף א'] דמסיק וכתב על זה ז"ל, ולא מסתבר לי דשטר יהא נקרא הילך, דקשה להוציא אפילו בשטר, נ"ל, עכ"ל. ודבריו תמוהין, דהא כבר כתבתי ראייה מגמרא דשטר חשוב הילך. וסברא קמיתא החולקת וס"ל דאפילו משכון לא מיקרי הילך, צ"ל דס"ל דשאני שטר הנ"ל דהיה כבר ביד המלוה שעיקר סמיכתו מתחילה היתה עליו, משום הכי גם עתה יסמוך עליו במה שכתוב בו והוא מודה לו, משא"כ זה שבא ליתן לו עכשיו משכון או שטר שלא היתה עליו סמיכתו מתחילה. והוא טעם נכון לחלק ביניהם, אבל מ"מ אין מקום לתמיהתו דעיר שושן על מאן דסבירא ליה דיש לו דין הילך, וק"ל. סמ"ע שם י, ועיין בש"ך ו שדחה שהכא אין שעבוד קרקעות

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

ודוקא כשאמר הילך משום שהוא רוצה לשלם, אבל אם היה נראה לדיינים שאמר הילך כמערים, כדי להיפטר משבועה, אינו נפטר בכך¹⁷.

דף ד:

ד. סלעים דינרין מלוח אומר חמש ולוח אומר שלש ... אינו אלא כמשיב אבידה ופטור

שטר הלואה¹⁸ שהיה כתוב בשטר שהוא חייב לו סלעים ולא פורט כמה, המלוח אומר חמש היה והלוח אומר שתיים, נותן לו שתיים¹⁹, ואינו חייב

¹⁷ מוש"ע חו"מ פז נ. ועי' ב"י שם, ועי' ש"ך שם סי' כד ס"ק א, שאם עשה כן משום שאינו רוצה להישבע אפי' באמת, פטור,

¹⁸ שו"ע ונו"כ מב יב

¹⁹ דמיעוט רבים שנים, ועי' לעיל הערה כט.

כתב הט"ז שאם כתוב סלעים ונשאר מקום פנוי לכתוב הסכום והאמין לוח למלוח שימלא אח"כ סכום הסלעים, אפילו שתיים אינו נובה, דכיון שנשאר מקום פנוי הו"ל שטר שיכול להזדייף ולכתוב יותר ממה שהלוחו וה"ז שטר פסול, כמו שנתבאר בסימן מב סעיף א, ואף על פי שיכול לתקנו קודם שיבא לב"ד, מ"מ חתימת העדים היה בפסול, ושוב אין לו תקנה, וצ"י הט"ז לסימן מה סעיף מז (בטור), ולכאורה צ"ע דבסימן מה סעיף יד כתב השו"ע שאם הרחיקו העדים חתימתם ה"ז שטר פסול מפני שיכול להוסיף שם דברים אחרים, ואפ"ה מהני במלוי ההרחקה ע"י קרובים, ומשמע דפסול יכול להזדייף יש לו תקנה קודם שבא לב"ד, ועי' ספר משפט הכתובה שער יג פרק א אות יג שהביא מחלוקת הפוסקים בכתובה שלא מייטו החללים שפסול מדין יכול להזדייף, אם מהני טיט לאחר חתימת העדים, ונראה שיש לחלק דשאני התם שהשטר כשר משום שיש בו סכום מלא, אלא שיש מקום פנוי נוסף ויכול לקלקל, ובאופן זה אפשר דלא מיקרי פסול שלא יוכל לטייט המקום פנוי לאחר חתימת העדים, משא"כ בנדון הט"ז שאין שם סכום אלא שעתיד למלא, אפשר דלכו"ע השטר פסול, ואי אפשר לתקנו לאחר חתימת העדים.

כתב הש"ך ס"ק כח דה"ה בשובר שכתוב בו שפרע לו סלעים ולא פירש כמה, אינו נפטר בזה רק משנים, וכן דעת הריטב"א, ודלא כדעת הרא"ה שם, ועי' נה"מ סק"י, והב"ח כתב בהא דכתב המ"מ שאם תפס מפקינן מיניה דהטעם הוא דכיון שלא פירש כמה סלעים ה"ז כאילו פירש בהדיא שהם שנים, וכתב הב"ח שלפ"ז ה"ה בשובר אינם אלא שנים, ודייק הש"ך שמדברי הב"ח משמע דהא דתפיסה והא דשובר תלויים זה בזה, והש"ך דחה דבריו שהרי בשו"ע סימן נד סעיף ה כתב המחבר להדיא בשובר שכתב בו דינרים סתם מבטל כל שטר שיש לו עליו, ומשמע אפילו יותר משנים, וע"כ צריך לחלק כמו שכתב בעה"ת בטעם דינרים אינו אלא שתיים משום דאמרינן כיון שידעו עדים שיד בעה"ש על התחתונה, אילו היה יותר משנים היו מקפידים לכתוב כמה, אבל בשובר אמרינן איפכא דילמא לא ידעי עדים סכום השטר ולכן כתבו סתם כדי לפסול כל שטר שמוציא, ומשמע דלא כסברת הב"ח דהוי כאילו נכתב בפירוש, ולפ"ז אין שתי ההלכות תלויים זה בזה, ואפילו הרא"ה שסובר דבשובר משמע יותר משנים, אפשר שמודה שאם תפס מוציאין ממנו, ועי' עוד בפרק ד הערה ו בדברי הש"ך סימן מב ס"ק יח.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

שבועה דאורייתא כדין מודה במקצת, לפי שכשם שאין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות, כן אין הודאה על שעבוד קרקעות, ולא חשיב הודאה, ומה שכתוב בשטר חשיב כשעבוד קרקעות, ונשבע היסת על השאר ונפטרו²⁰, ואפילו אם תפס המלוה מוציאין ממנו²¹.

אפילו אם אמר הלזה שלשה²², שהודה לו באחד יותר על משמעות השטר פטור משבועה דאורייתא, שהרי זה כמשיב אבידה²³ וכל משיב אבידה פטורוהו חכמים מן השבועה אפילו משבועת היסת²⁴. ויש מחייבים²⁵.

ה. ואין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות

כבר התבאר במסכת כתובות דף פז: שמדכתיב²⁶ (שם) פי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשומר וגו', על פי קבלתינו שבשלש עשרה מדות התורה נדרשת בהן קל וחומר כו' מכלל ופרט כו', דרשינן גם כן בפסוק זה כלל ופרט וכלל, כי יתן איש אל רעהו כלל, כסף או כלים פרט, לשמור חזר וכלל, וכבר ידעת דכללא בתרא לרבות אתא ולא כל מילי אלא דבר שהוא בעין הפרט, ואמרו רז"ל כאן בכלל ופרט וכלל דהכא, מה הפרט מפורש כסף או כלים שהוא דבר המיטלטל וגופו ממון ואמרה תורה לישבע עליהן, אף כל דבר המיטלטל וגופו ממון נשבעין עליו, יצאו קרקעות אף על פי שגופן ממון

²⁰ סמ"ע פח נו וש"ך נג

²¹ משום שלשון השטר מסייע ללזה, דסתם סלעים אינו משמע יותר משתיים, ונראה דהכא איירי שתפס קודם שנשבע היסת,

²² שו"ע ונו"כ פח לב

²³ שאין זה דומה לשאר מודה מקצת, דבשאר מודה מקצת אמרינן טעמא בכולי בעי למיכפריה אלא חזקה אין אדם מעיז כו', לפיכך אינו נאמן במינו דעי בעי כפר בכל, אבל הכא נאמן במינו דעי בעי כפר בכל, ר"ל היה יכול שלא להודות אלא בשנים כמשמעות השטר והיינו כופר בכל, דהודאת השנים הכתובים בשטר אינם נקראים הודאה, ואין כאן העזה דנימא אין אדם מעיז כו' הואיל והשטר מסייעו, דכיון שלא פירש ניכרים הדברים ששנים היו ולא הוצרך לפרש דמיעוט סלעין שנים, וכיון שאמר ג' משיב אבידה הוא. לבוש וסמ"ע שם נז אורים סקס"ג

²⁴ לבוש שם

²⁵ סמ"ע פח נו וש"ך נג, דכיון דבאומר שנים חייב וא"כ אתא לאערומי ולומר שלשה כדי להנצל משבועה דאין יכול לישבע דהנכון כתובע, ועיין תומים. אורים סב נתיב"מ כו

²⁶ שו"ע ונו"כ שם צה א ובלבוש וסמ"ע שם א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בבא מציעא

אינן מטלטלין, ויצאו עבדים שהוקשו לקרקעות²⁷, ואין נשבעין על טענות של קרקעות.

ו. טענו כלים וקרקעות הודה בכלים וכפר בקרקעות הודה בקרקעות וכפר בכלים פטור הודה מקצת קרקעות פטור מקצת כלים חייב ... זוקקין הנכסים שאין להן אחריות את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהם

טענו כלים²⁸ וקרקעות בין שהודה בכל הכלים וכפר בכל הקרקעות, בין שהודה בכל הקרקעות וכפר בכל הכלים, בין שהודה במקצת קרקעות וכפר בכל הכלים, פטור משבועת התורה, שהרי השבועה על ידי הקרקעות שכופר או שמודה באה²⁹, ואין חיוב שבועה דאורייתא על הקרקעות אא"כ תהיה הכפירה וההודאה במטלטלין³⁰ שגופן ממון³¹, אלא נשבע היסת ונפטר.

אבל אם כפר בכל הקרקעות והודה במקצת כלים וכפר במקצתן, חייב לישבע שבועת התורה על הכלים, שהודה בהם עצמם במקצת, ומגלגלים עליו לישבע גם על הקרקעות³², כמו שהתבאר בקידושין דף כו. וכן הדין בטענו כלים ועבדים או כלים ושטרות.

²⁷ לענין עבד עברי אם גם כן מקרי קרקע עיין ש"ך סי' זה ס"ק י"ח ולקמן סי' רכ"ז ס' ל"ג ובסמ"ע ס"ק ס' ודו"ק ובחטים הזרועים בקרקע איבעי' דלא איפשטא בש"ס פ' הוהב וע' לקמן סי' רכ"ז ס' ל"ד. חי' רע"א שם סעי' ה שו"ע ונו"כ שם ה

²⁸ ואיירי שהקרקע אינה בעין כדלקמן סעיף ו', דאל"כ בלא"ה הא הו"ל הילך. אורים שם בה

²⁹ עיין קצוה"ח ז שכתב נסתפקתי היכא שתובעו קרקע שיושב בה כמה שנים ובא עליו בטענה שיושב בה בגזלות ותובע הקרקע וגם הפירות שאכל כמה שנים והביא עד אחד בדבריו, וזה משיב להד"מ, מי אמרינן כיון דהעד מעיד על הקרקע ועל הפירות א"כ צריך לישבע שבועת התורה על הפירות וזוקקין את הקרקע לישבע, או נימא כיון דאין הכחשה בפירות דהא זה מודה שאכלם אלא הכחשה בגוף הקרקע למי הוא וכיון דעד אחד בקרקע לאו כלום הוא לית ביה שבועת התורה. ועיי"ש מה שהאריך

³⁰ סמ"ע יט

³¹ נראה אף לשיטת הש"ך וסייעתו בסי' שפ"ו (סק"א) דשורף שטרות אינו חייב לשלם אלא מדרבנן דדיני דגרמי אינו אלא מדרבנן, מ"מ ע"י גלגול חייב שבועה דאורייתא כיון דאי איתא לשמרא בעינא מחויב להחזירו לו מדאורייתא חייב ג"כ שבועה זו ע"י גלגול מדאורייתא, וכן מוכח מהתוס' ר"פ מרובה (סב, ב) ד"ה יצאו קרקעות וד"ה יצאו שטרות ע"ש. שער משפט ז.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

